

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

MEHMET ALİ OKUR - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 31869/06)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

17 Ocak 2012

İşbu karar Sözleşme'nin 44 / 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup şekli bazı düzeltmelere tabi tutulabilir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (31869/06) numaralı başvurunun nedeni T.C. vatandaşı Mehmet Ali Okur'un(başvuran) 28 Temmuz 2006 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 34. maddesi uyarınca yaptığı başvurdur.

Başvuran Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İzmir Barosu avukatlarından N. Erkem tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran, 1971 doğumlu olup, Bursa'da ikamet etmektedir.

3 Şubat 2005 günü saat 23.30 sıralarında Gemlik Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler tarafından evinde yakalanarak gözaltına alınan başvuran, bir kişiye şiddet uygulamak ve bir lokanta sahibini ateşli silahla yaralamakla suçlanmıştır.

Saat 23.50 sıralarında sağlık kontrolünden geçirilen başvuranın vücudunda, kapanmış üç kurşun yarası izi dışında başka herhangi bir darp ve yara izine rastlanmamıştır.

4 Şubat 2005 günü saat 02.10 sıralarında, polis olay tespit tutanağı düzenlemiş ve bu tutanakta başvuranın Bursa Emniyet Müdürlüğü Organize Suçlar Şubesi'ne bağlı polislerin teslim ol çağrılarına güçlü bir şekilde direndiği belirtilmiştir. Tutanağa göre, başvuran, kimsenin kendisini organize suçlar şubesine götürmeyeceğini söylemiş, kendisini duvarlara çarpmış ve yere atmıştır. Kelepçelendikten sonra başvuran, kafasını duvara vurmaya çalışmıştır. Polisler tarafından etkisiz hale getirilen başvuran, bayılma taklidi yapmış ve polisler kendisini suyla ayıltmıştır. Bütün bunlara rağmen, başvuran kendisini duvara çarpmaya devam etmiş ve "psikopat" tavırlarını sürdürmüştür.

Saat 02.30 sıralarında, başvuran yeniden sağlık kontrolünden geçirilmiştir. İlgili raporda, kürekkemiği üzeri ve çevresinde kızarıklıklar, sol kürekkemiğinin sol tarafında 2 cm büyüklüğünde bir morluk ve bileklerinin kelepçe takılan kısmında kızarıklıklar bulunduğu belirtilmiştir.

İlgili şahıs daha sonra Bursa Emniyet Müdürlüğü binasına götürülmüştür.

Aynı dava kapsamında gözaltına alınan şüpheli S.Ç. ile ilgili tıbbi raporda, elmacık kemiğinin birinde kızarıklık ve sırtında sıyrıklar tespit edildiği belirtilmiştir.

7 Şubat 2005 tarihinde, başvuran Adli Tıp Kurumu Bursa Şube Müdürlüğü'nde sağlık muayenesinden geçirilmiştir. Doktor, sağ elinde kelepçeden kaynaklanan sıyrıklar, sol kürekkemiği bölgesinde 10 x 15 cm boyutunda ray şeklinde morumsu ekimozlar sağ omuzun interskapular (iç omuz) ve arka kısmında 2 x 3 cm boyutunda morumsu ekimoz alanları ve sol kaval kemiğinin dış yüzeyinde 15 cm büyüklüğünde aşırı pigmentli (renkli) eski bir yara izi tespit etmiştir. Bu muayene sırasında başvuran, Gemlik Komiserliğinde polislerin kendisinin gözlerini bantladığını, ellerini sırtının arkasından kelepçelediğini ve sırtına ve beline vurduğunu ileri sürmüştür.

Aynı tarihte, S.Ç. bir sağlık kontrolünden geçirilmiştir. İlgili raporda, gözkapaklarında kabuk bağlamış sıyrıklar, sol göz çevresinde sarı-yeşil renkli bir ekimoz, kürekkemiğinin iki

tarafında sarı-yeşil renkli çevresi düzensiz geniş ekimoz alanları, sol kol üzerinde sarı-yeşil renkli dört beş ekimoz alanı ve son olarak sağ ayağın aya tabanında kanlanma alanları tespit edildiği belirtilmiştir. Muayenesi sırasında, şüpheli, Gemlik Komiserliğinde polislerin gözlerini bantladığını, kendisine oryantal dansöz kıyafeti giydirdiklerini, filmini çektiklerini, falakaya yatırdıklarını, kafasına, sırtına ve yüzüne vurduklarını ve bacaklarına tekme attıklarını iddia etmiştir.

8 Şubat 2005 tarihinde, başvuran cezaevine girerken bir sağlık kontrolünden geçirilmiştir. İlgili raporda, sağ kolunda ekimoz ve sıyrıklar, sol kürekkemiği üzerinde geniş ekimoz alanları tespit edildiği belirtilmiştir.

9 Şubat 2005 tarihinde, başvuranın eşi Gemlik Kaymakamlığı'na e-posta göndererek, kocasının kötü muamele gördüğü konusunda bilgi vermiştir.

2 Mart 2005 tarihinde, başvuranın durumunu incelemek üzere toplanan T.C. Bursa Valiliği İnsan Hakları Kurulu, ilgili şahsın kötü muameleye maruz kalmadığı sonucuna varmıştır. Özellikle 4 ve 7 Şubat 2005 tarihli tıbbi raporlarda dile getirilen yaralarla ilgili olarak Kurul, başvuranın organize suçlar şubesine götürüleceğini öğrenince kendisinin bu yaralara sebep olduğu ve daha sonra zorla kelepçelenerek etkisiz hale getirildiği kanaatine varmıştır. 28 Haziran 2005 tarihinde, bölge idare mahkemesi, İnsan Hakları Kurulu tarafından verilen bir kararı inceleme yetkisi olmadığı kanaatine varmış ve başvuranın avukatı tarafından yapılan itirazı esas üzerinden incelemeyi reddetmiştir.

4 Mart 2005 tarihinde, Bursa Cumhuriyet Savcısı, başvuranın eşinin iddiaları hakkında bilgi edindikten sonra, yürüttüğü soruşturma çerçevesinde ilgili şahsın ifadesini almıştır. Başvuran, savcı önünde Gemlik Komiserliğindeki polislerin gözlerini bantladığını, kendisine kötü muamele uyguladığını ve Bursa Emniyet Müdürlüğü polislerine teslim edene kadar hakaret ettiklerini ifade etmiştir. Başvuran şikâyet ettiği muamelenin failleri olarak özellikle emniyet müdürü ile bazı polisleri tarif etmiştir. Başvuran, Gemlik Hastanesinde kendisini muayene eden doktorun, hakkında önyargılı davrandığını eklemiştir. Başvuran, Bursa Emniyet Müdürlüğü polisleri hakkında hiçbir şikâyeti olmadığını, ancak Gemlik polisleri hakkında kötü muamele gerekçesiyle suç duyurusunda bulunduğunu belirtmiştir.

Aynı gün, Bursa Cumhuriyet Savcısı bölgesel olarak yetkisiz olduğunu ilan etmiş ve dosyayı Gemlik Savcılığı'na göndermiştir.

15 Mart 2005 tarihinde başvuran, cezaevi idaresine Gemlik Savcılığı'na iletmek üzere bir suç duyurusunda bulunmuş ve bu suç duyurusunda Gemlik karakolunda kötü muamele gördüğünü ileri sürmüştür. Başvuran, gözlerini kapatan bandın açıldığını ve ancak o zaman kendisine vuran polisleri gördüğünü ifade etmiştir. Başvuran, emniyet müdürünün emri üzerine, polislerin, üzerindeki kıyafetleri çıkararak kendisine etek ve sutyen giydirdiklerini ve bu gülünç kıyafetle filme aldıklarını, fotoğrafını çektiklerini eklemiştir. Emniyet müdürü kötü muameleyi şikâyet ettiği takdirde başvuruyu film ve fotoğrafları yayınlamakla tehdit etmiş ve sesini çıkarmamasını istemiştir. Hissettiği utanç duygusu, bu olayları yetkililere söylemesine engel olmuştur. Başvuran ayrıca, yakalama ve olay tespit tutanağının güvenilirliğine itiraz etmiştir. Başvuran, ellerinin kelepçeli olduğunu ve bu şekilde kendisini duvardan duvara vurmasının mümkün olmadığını, orada bulunan polislerin buna engel olacağını ifade etmiştir.

28 Mart 2005 tarihinde, başvuran cezaevinde avukatıyla bir araya gelmiş ve ona kötü muamele iddialarını yinelemiştir. Başvuran, bir ara bayıldığını ve polislerin ayıltmak için üzerine su döktüğünü eklemiştir. Başvuran ayrıca, maruz kaldığı bu muamelelerin yerini tarif

etmiş, birçok polis memurunun adını ve makinesiyle fotoğrafını çeken polislerin eşkâllerini vermiştir. Başvuran, kendisini çok aşağılanmış hissettiğini ve bu olayın bütün gecelerini kâbusa çevirdiğini belirtmiştir. Bursa'ya naklinden önce düzenlenen tıbbi raporun güvenilirliğine itiraz eden başvuran, doktorun muayene sırasında orada bulunan polislerin gözü önünde sadece sırtına bakmakla yetindiğini savunmuştur. Başvuran, Bursa'ya naklinin ikinci günü saat 02.00 sıralarında polislerin gözlerini bantladığını, kendisini soyduğunu ve amonyağa benzer bir sıvıyla ıslattıklarını eklemiştir. Bu sıvı, bacaklarında ve testislerinde yanma hissi uyandırmıştır. Daha sonra polisler, hakkımızda nasıl suç duyurusunda bulunursun diyerek kendisini yarım saat boyunca dövmüştür. Polisler sonra kendisini yeniden hücreye götürmüştür. Başvuran, son olarak üç tutuklunun feryatlarını duyduğunu belirtmiştir.

31 Mart 2005 tarihinde, avukat bir suç duyurusunda bulunmuş ve müvekkilinin bir üniversite hastanesinin psikiyatri bölümünde muayene edilmesini talep etmiştir.

8 Nisan 2005 tarihinde, Cumhuriyet savcısı gözaltı sırasında başvurunu muayene eden doktoru dinlemiştir. Doktor, ilgili şahsın üstündeki kıyafetleri çıkararak muayene ettiğini ve vücudunda tespit ettiği tüm izleri raporunda belirttiğini ifade etmiştir. Doktor, başvuranın Gemlik'te korkulan bir kişi olması ve mafya lideri olarak tanınması dolayısıyla muayene sırasında polislerin hazır bulunmasını istediğini bildirmiştir.

Aynı gün, savcı başvuranın eşini dinlemiştir. Başvuranın eşi, gece yarısına doğru, kocasının kendisine emniyet müdürlüğünden telefon ettiğini ve karakola avukatı ile birlikte gelmesini istediğini ifade etmiştir. Saat 01.30 sıralarında, başvuranın eşi emniyet müdürlüğünün önünde avukatla buluşmuş, ancak her ikisi de başvurunu görmek için izin alamamıştır. Saat 02.20 sıralarında, başvuranın eşi kocasını iki polisin arasında merdivenden inerken görmüştür. Başvuranın eşi, kocasının sırlıslık olduğunu ve yürüyecek hali kalmadığını eklemiştir.

19 Nisan 2005 tarihinde, savcı başvuranın ifadesini almıştır. Başvuran, tüm şikâyetlerinin içeriğini yinelemiştir.

20 Nisan 2005 tarihinde savcı tarafından dinlenen avukat, bir kez daha müvekkilinin kötü muameleden dolayı uğradığı psikolojik travma iddialarının teyit edilmesi için bir üniversite hastanesinde muayene edilmesini talep etmiştir.

25 Nisan 2005 tarihinde, savcı bu talebi haklı bulmuş ve kötü muameleden dolayı uğradığı olası psikolojik travmanın araştırılması için başvuranın adli tıp kurumuna sevk edilmesine karar vermiştir.

2 Mayıs 2005 tarihinde, avukat bir ek soruşturma sunmuş ve 3 ve 7 Şubat 2005 tarihleri arasında yayınlanan gazete makalelerinin toplanmasını ve S.Ç.'nin katılımıyla olayın yeniden canlandırılmasını talep etmiştir.

12 Mayıs tarihinde, savcı emniyet müdürlüğündün söz konusu olayla ilgili yayınlanan gazete makalelerinin kendisine gönderilmesini istemiş ve bu isteği 20 Mayıs tarihinde yerine getirilmiştir.

Bu arada, 3 Mayıs ve 12 Mayıs 2005 tarihlerinde, savcı olayların meydana geldiği dönemde Gemlik Emniyet Müdürlüğünde görevli olan on bir polis memuru ile komiserin ifadelerini almıştır. Olayı ayrıntılı bir şekilde anlatan polis memurları olay tespit tutanağı ile aynı yönde ifade vermişler, kendini ve polisleri yaralamaması için başvuranın ellerini arkadan

kelepçelediklerini, ilgili şahsın taşkın hareketlerine devam ettiğini ve kanaatlerine göre, bayılma taklidi yaptığında yüzüne bir bardak su serptiklerini belirtmişlerdir. İlgili polisler, başvuranın organize suçlar ortamında tanınan bir isim olduğunu vurgulayarak, birçok ceza takibatına konu olan başvuranın bu iddialarının karalama amaçlı olduğunu ve polislerin gücünü zayıflatmayı hedeflediğini ileri sürmüşlerdir. Polislerden biri yine aynı lokantada başvuranın bulaştığı bir olaya diğer meslektaşlarıyla birlikte müdahale ettiğini, ilgili şahsın güvenlik güçlerine direndiğini ve yakalanarak gözaltına alındığını, bu olaydan sonra başvuranın kendilerini düşman bellediğini ifade etmiştir.

25 Mayıs 2005 tarihinde, başvuran Adli Tıp Kurumu Bursa Şube Müdürlüğünde bir psikolojik muayeneden geçirilmiştir. Doktor, öyküsünü dinlerken ilgili şahısta bir sıkıntı sezmiş ve ruhsal durumunda dengesizlik ve tedirginlik olduğunu gözlemlemiştir. Başvuran, özel bir klinikte ilaçlı psikiyatrik tedaviye başladığını ifade etmiştir. Muayene sonunda doktor, yeni bir muayene için randevu vermiş ve başvuranın travma sonrası stres bozukluğu yaşayıp yaşamadığını belirlemek ve davranışları ile bu ruhsal durum arasında bir nedensellik bağı kurmak amacıyla başvuranın daha önceki raporlarını incelemeye karar vermiştir.

26 Mayıs 2005 tarihinde, savcı, başvuranın bahsettiği psikiyatrik tedaviler hakkında ifadesini almıştır. İlgili şahıs, sadece bir kez doktora gittiğini ve bu doktorun da kendisine ilaç yazdığını söylemiştir.

Aynı gün savcı, Bursa Hastanesinin başvuranı muayene etmesini istemiştir.

27 Mayıs 2005 tarihinde, Bursa Hastanesinde görevli üç doktor, başvuranın gelişmiş psikometri testlerinden geçebileceği bir hastanede muayene olması gerektiği sonucuna varmıştır.

24 Haziran 2005 tarihinde, başvuran, savcının kendisini iki kez çağırmasından sonra adli tıp kurumuna gitmiştir.

13 Temmuz 2005 tarihinde, bir tıbbi rapor düzenleyen adli tıp kurumu doktorları, başvuranda gözlemlenen klinik semptomların travma sonrası stres teşhisi koymak için yeterli olmadığı kanaatine varmıştır.

12 Ekim 2005 tarihinde, Kandıra Cumhuriyet Savcısı istinabe yoluyla S.Ç.'nin ifadesini almıştır. S.Ç., başvuranı Bursa Emniyet Müdürlüğü'ne götürülürken gördüğünü belirtmiş ve ilgili şahısta görünürde darp ve yara izi bulunmadığını, ancak cezaevine geldiğinde başvuranın sırtında morluklar gördüğünü ifade etmiştir. S.Ç., başvuranın gözaltı sırasında kötü muameleye maruz kalıp kalmadığını bilmediğini eklemiştir. Kendisiyle ilgili olarak ise S.Ç., dövüldüğünü, falakaya yatırıldığını ve zorla etek giydirilerek bu kılıkta fotoğraflarının çekildiğini belirtmiştir. S.Ç., sonuç olarak suç duyurusunda bulunmadığını ifade etmiştir.

16 Kasım 2005 tarihinde, Cumhuriyet savcısı takipsizlik kararı vermiştir. Savcı, başvuran ve S.Ç.'nin bir lokanta sahibine karşı yapılan silahlı saldırıya katıldıkları gerekçesiyle Gemlik Emniyet Müdürlüğü polisleri tarafından yakalanarak gözaltına alındığını ve sağlık kontrolünden geçirildiklerini kaydetmiştir. İlgili şahıslara hakları okunduktan sonra, başvuran eşini çağırması ve eşi aracılığı ile avukatına haber verilmiştir. Gemlik Emniyet Müdürlüğü'nde ifadeleri alınmayan S.Ç. ve başvuran, organize suçlar şube müdürlüğüne teslim edilmeden önce gözaltına alınmıştır. Gemlik polisleri tarafından 4 Şubat 2005 günü saat 02.22 sıralarında düzenlenen tutanağa göre, polisler başvurana organize suçlar şube müdürlüğüne sevk edileceğini söyleyince, başvuran itiraz etmiş ve kendini yere atarak zarar vermeye başlamıştır.

Polisler kelepçe taktığı halde ilgili şahıs taşkın hareketlerine devam etmiş ve kelepçe bileklerinde iz yapmıştır. Başvuran, bayılmış ya da bayılma taklidi yapmış ve polislerin yüzüne su serpmesi sonucu tekrar ayılmıştır. Bu olaydan sonra, saat 02.30 sıralarında, sağlık kontrolünden geçirilen başvuranın vücudunda, kendini yere attığı ve duvarlara vurduğu sırada meydana gelen kelepçe izleri ve küçük morluklar gözlemlenmiştir. İlgili şahıslar daha sonra organize suçlar şube müdürlüğü polislerine teslim edilmiştir.

Savcı, daha sonra başvuranın üç saat boyunca Gemlik Emniyet Müdürlüğü binasında kaldığını ve bu süre içerisinde ifadesi alınmadığını, kanaatine göre, bunun da kötü muamele görme ihtimalini ortadan kaldırdığını not etmiştir.

Savcı ayrıca, avukatının talebi üzerine ilgili şahsın psikolojik travma teşhisi için adli tıp kurumunda muayene edildiğini kaydetmiştir. 13 Temmuz 2005 tarihinde düzenlenen rapora göre, gözlemlenen klinik semptomlar, travma sonrası stres sonucuna varmak için yeterli olmamıştır.

Savcı, başvuranın talebi üzerine 12 Ekim 2005 tarihinde tanık olarak dinlenen S.Ç.'nin ifadelerini de dikkate almıştır.

Savcı, başvuranın Gemlik'te kaldığı üç saat boyunca kötü muamele gördüğüne ve böylesi bir muamele nedeniyle psikolojik travma yaşadığına dair hiçbir kanıt bulunmadığı sonucuna varmıştır. Savcı, gözaltı öncesi ve sonrasında düzenlenen tıbbi raporlarda belirtilen tespitlerin olay tespit tutanağındaki bilgilerle örtüştüğü kanaatine varmış ve adli tıp raporuna dayanarak da ilgili şahsın psikolojik travma yaşamadığına karar vermiştir.

Şüpheli S.Ç. ile ilgili olarak ise savcı, ilgili şahsın kötü muamele gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmadığını ve gözaltı öncesi ve sonrasına ait raporların da böylesi bir muameleye maruz kaldığına dair bir bilgi içermediğini not etmiştir.

Son olarak, doktorla ilgili olarak savcı, olay sonrası söz konusu doktor tarafından düzenlenen tıbbi raporların güvenilirliği hakkında şüphe uyandıracak herhangi bir kanıt unsuru bulunmadığını kaydetmiştir.

Başvuranın avukatı 13 Aralık 2005 tarihinde bir itiraz dilekçesi vermiştir. Avukat, savcının, müvekkilinin vücudunda tespit edilen yara izlerinin kaynağı hakkında mantıklı bir açıklama yapmadan ve başka deliller aramadan sadece polislerin ifadesine dayanarak karar verdiğini belirtmiştir. Bu bağlamda, avukat bu izlerin olay tespit tutanağında anlatılan olgularla uyuşmadığını ve müvekkilinin kendini yere attığı yönündeki iddiaların saçma olduğunu ifade etmiştir. Avukat, psikolojik muayenelerin olaylardan birkaç ay sonra gerçekleştirilmesinden üzüntü duyduğunu belirtmiş ve adli tıp kurumunun travma sonrası stres teşhisi konulamadığı yönündeki raporunun kötü muamele uygulanmadığı anlamına gelmeyeceğini kaydetmiştir. Son olarak avukat, savcının S.Ç.'nin vücudunda gözlemlenen yara izlerini gereği gibi dikkate almadığını ileri sürmüştür.

5 Ocak 2006 tarihinde, ağır ceza mahkemesi, dosyadaki unsurların polisler hakkında ceza davası açmak için yeterli olmadığı kanaatine varmış ve başvuranın itirazını reddetmiştir.

Bu karar başvuranın eşine 23 Ocak 2006 ve avukatına 30 Ocak 2006 tarihinde tebliğ edilmiştir.

HUKUK

I. AİHS’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

AİHS’nin 3 ve 13. maddelerine atıfta bulunan başvuran, gözaltı sırasında kötü muameleye maruz kaldığından ve bu konuda etkili bir soruşturma yapılmadığından şikâyetçi olmaktadır.

AİHM, bu şikâyetlerin AİHS’nin 13. maddesi açısından incelenmesinin daha uygun olacağı kanaatine varmaktadır.

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, mevcut başvurunun, altı aylık süreye uyulmadığı gerekçesiyle AİHM tarafından reddedilmesini istemektedir. Hükümet, ağır ceza mahkemesinin 5 Ocak 2006 tarihli kararının başvuranın eşine 23 Ocak 2006 tarihinde tebliğ edildiğini, buna karşın başvurunun bu tarihten altı aydan fazla bir süre sonra sunulduğunu ileri sürmektedir.

Hükümet, ayrıca başvuruların tazminat elde etmek için iç hukukta öngörülen hukuki ve idari itiraz yollarını kullanmadığını savunmaktadır.

Başvuran, bu argümanlara karşı çıkmaktadır. Başvuran, öncelikle söz konusu kararın avukatına 30 Ocak 2006 tarihinde tebliğ edildiğini hatırlatmaktadır. Başvuran, avukat tarafından takip edilen davalar için tebligatın avukata yapılması gerektiğini belirtmektedir. Bu konuda başvuran, avukatlık kanunu ile tebligat kanununun ilgili hükümlerine ve Yargıtay’ın içtihadına atıfta bulunmakta, bu yönde Yargıtay Ceza Genel Kurulu ve Ceza Daireleri’nin verdiği (6 Temmuz 2004 tarihli karar, E. 2004/6-133 – K. 2004/160, ve 6 Kasım 1989 tarihli karar, E. 1989/8-268 – K. 1989/338) ve Yargıtay Hukuk Genel Kurulu ve Hukuk Daireleri’nin verdiği (2 Temmuz 2003 tarihli karar, E. 2003/12-442 – K. 2003/445, ve 10 Aralık 1997 tarihli karar, E. 1997/8-854 – K. 1997/1056) kararları emsal olarak göstermektedir.

Hükümetin ikinci ön itirazı ile ilgili olarak ise başvuran, cezai konularda yaptığı incelemelere dayanarak, olayları idari makamlar nezdinde de şikâyet ettiğini ve valiliğin kararına bölge idare mahkemesi önünde itiraz ettiğini eklemektedir.

Altı aylık süre ile ilgili olarak AİHM, iç hukuktaki nihai kararın ağır ceza mahkemesi tarafından 5 Ocak 2006 tarihinde verildiğini ve bu kararın başvuranın eşine 23 Ocak 2006, avukatına ise 30 Ocak 2006 tarihinde tebliğ edildiğini gözlemlemektedir. Hükümet, AİHS’nin 35. maddesinin 1. paragrafı tarafından belirlenen sürenin ilk tarihten itibaren başladığını ileri sürmekte, oysa başvuran bu sürenin ancak kararın avukata tebliğ edildiği tarihten itibaren başlaması gerektiğini savunmaktadır. Dolayısıyla, altı aylık sürenin *başlangıç tarihi* için hangi tarihin kabul edileceği konusunda bir araştırma yapmak uygun olacaktır.

Bu bağlamda AİHM, *başlangıç tarihinin* hesaplanması söz konusu olduğunda, her zaman iç hukuk ve uygulamalarını dikkate aldığını hatırlatmaktadır (örnek olarak, iç hukukta bir kararın resen tebliğ edilmesi: *Avusturya aleyhine Worm davası*, 29 Ağustos 1997, prg. 33, *Karar ve hükümlerin derlemesi* 1997-V; iç hukukta tebligat yapılmaması: *Yunanistan aleyhine Papachelas davası* [GC], n° 31423/96, prg. 30-31, CEDH 1999-II; para cezası tebligatı: *Türkiye aleyhine Seher Karataş davası*, n° 33179/96, prg. 28, 9 Temmuz 2002).

AİHM, böylece Türk hukuku ve uygulamalarının incelenmesinden anlaşıldığı kadarıyla, avukat tarafından takip edilen davalarda tebligatın avukata yapılması gerektiğini ve karar müvekkile daha önce tebliğ edilmiş olsa dahi, işlem süresinin tebligat avukata yapıldıktan sonra başladığını not etmektedir. Buradan hareketle AİHM, AİHS'nin 35. maddesinin uygulama amaçlarına bakıldığında, avukata tebliğ tarihinin dikkate alınmasının uygun olacağı kanaatine varmaktadır. Bu bağlamda AİHM, iç hukuktaki nihai kararın avukata 30 Ocak 2006 tarihinde tebliğ edildiğini, buna karşın başvurunun 28 Temmuz 2006 tarihinde, yani altı aylık süre dolmadan sunulduğunu not etmektedir.

İç hukuk yollarının tüketilmesine ilişkin olarak AİHM, başvuranın gözaltından sorumlu polisler hakkında Cumhuriyet savcısına suç duyurusunda bulunduğunu kaydetmektedir. AİHM, bu suretle başvuranın suç duyurusunda bulunduğunu ve Türk ceza hukuku sisteminin kendisine tanıdığı imkânları tüketmeye çalıştığını hatırlatmakta ve başvuranın ayrıca hukuk mahkemeleri önünde tazminat davası ya da idari mahkemeler önünde tam yargı davası açarak gördüğü zararın telafisi için bir kez daha girişimde bulunması gerekmediği kanaatine varmaktadır (bakınız, *gerekli değişiklikler yapıldıktan sonra, Bulgaristan aleyhine Assenov ve diğerleri davası*, 28 Ekim 1998, prg. 86, *Derleme 1998-VIII, Türkiye aleyhine Fazıl Ahmet Tamer ve diğerleri davası*, n° 19028/02, prg. 75, 24 Temmuz 2007, ve *Türkiye aleyhine Karaduman ve diğerleri davası*, n° 8810/03, prg. 60, 17 Haziran 2008).

Buradan yola çıkan AİHM, Hükümetin itirazlarını reddetmektedir.

AİHM, bu şikâyetin AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve ayrıca başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla, söz konusu şikâyetin kabuledilebilir ilan edilmesi uygun olacaktır.

B. Esasa ilişkin

Başvuran, kötü muamele iddialarını yinelemektedir. Başvurana göre, vücudunda tespit edilen yara izleri, olayların kendi anlattığı şekilde geliştiğinin bir kanıtıdır ve özgürlüğünden mahrum kaldığı ve polislerin kontrolü altında bulunduğu sırada kendisinde meydana gelen yara izlerinin kaynağını makul bir biçimde açıklamak Hükümetin görevidir. Başvuran, en aşağılayıcı muamelenin oryantal dansöz kıyafeti giydirilerek kendisine ve ailesine hakaret edilmesi olduğunu eklemektedir. Başvuran, bu muameleden çok etkilendiğini, gözaltı sırasında intihar etmeyi bile düşündüğünü belirtmektedir.

Başvuran, ayrıca ceza soruşturmasının etkisiz niteliğinden şikâyetçi olmakta; özellikle polis kameralarını ve bu kılıkta fotoğraflarını çeken polislerin cep telefonlarını incelemeyeceğini ileri sürmektedir. İlgili şahsa göre, savcı ayrıca olay yerine gitmediği gibi, olayların yeniden canlandırılması girişiminde de bulunmamıştır. Başvuran, bacaklarına bir sıvı döküldüğünden şikâyetçi olduğu ve adli tıp raporunda vücudunun bu kısmında izlerin bulunduğu belirtildiği halde, bu izlerin kaynağının hiçbir zaman araştırılmadığını eklemektedir. Başvuran, ayrıca psikolojik muayenenin olaylardan yaklaşık beş ay sonra gerçekleştirildiğini kaydetmektedir. Başvuran buna ilave olarak, dava koşullarına rağmen polisler hakkında bir ceza davası açılmadığından şikâyetçi olmaktadır. Son olarak başvuran, idari makamların da etkili bir soruşturma yürütmediğini savunmaktadır.

Hükümet, başvuranın tespit edilen yaralara kendisinin sebep olduğunu ve vücudunda görülen bazı yara izlerinin takılan kelepçeden kaynaklandığını belirtmektedir. Hükümet, söz konusu iddiaların bütün makul şüphelerin ötesinde kanıtlanmadığı ve bu nedenle de AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edilmediği kanaatindedir.

Soruşturma ile ilgili olarak Hükümet, Cumhuriyet savcısının dosyadaki tüm unsurları dikkate aldığını ve buna göre takipsizlik kararı verdiğini ileri sürmektedir.

1. Kötü muamele iddiaları hakkında

AİHM öncelikle, kötü muamelelerin AİHS'nin 3. maddesi kapsamına girebilmesi için asgari ciddiyet düzeyine ulaşması gerektiğini ve bu asgarinin değerlendirilmesinin özü itibarıyla göreceli olduğunu, muamelenin süresi ya da fiziksel ve psikolojik etkileri ve bazı hallerde, mağdurun cinsiyeti, yaşı ve sağlık durumu gibi davaya özgü koşulların bütününe bağlı olduğunu hatırlatmaktadır. AİHM daha sonra, özgürlüğünden mahrum bırakılmış durumda olan bir bireye karşı, davranışı gerektirmediği halde fiziksel güç kullanılmasının insan onuruna saldırı ve ilkesel olarak AİHS'nin 3. maddesi ile güvence altına alınan hakkın ihlalini teşkil edeceğini hatırlatmaktadır (*İtalya aleyhine Labita davası* [GC], n° 26772/95, prg. 120, CEDH 2000-IV).

AİHM ayrıca, kötü muamele iddialarının uygun kanıt belgeleriyle desteklenmesi gerektiğini kaydetmektedir (bakınız, *gerekli değişiklikler yapıldıktan sonra, Almanya aleyhine Klaas davası*, 22 Eylül 1993, prg. 30, seri A n° 269). Olayların tespit edilmesi için AİHM, “her türlü makul şüphenin ötesinde” delil kıstasına başvurmaktadır. Böylesi bir delil, itirazı kabil olmayan yeterince ciddi, belirgin ve tutarlı birtakım emare ya da karinelere doğabilir (*Birleşik Krallık aleyhine İrlanda davası*, 18 Ocak 1978, prg. 161, seri A n° 25).

AİHM buna ek olarak, bir kimsenin tamamıyla polis memurlarının denetimi altında gözetiminde tutulduğu sırada meydana gelen her türlü yaralanmanın ciddi kuşklara yol açtığını hatırlatmaktadır (*Türkiye aleyhine Salman davası* [GC], n° 21986/93, prg. 100, CEDH 2000-VII). Dolayısıyla, bu yaraların kaynağı hakkında makul bir açıklama yaparak başvuranın iddialarını, özellikle bu iddialar tıbbi raporlarla desteklenmiş ise, çürütecek delilleri sunma görevi Hükümete ait olmaktadır (bakınız, diğerleri arasında, *Fransa aleyhine Selmouni davası* [GC], n° 25803/94, prg. 87, CEDH 1999-V).

Mevcut davada AİHM, başvuranın gözetimine alınmasından birkaç saat sonra düzenlenen tıbbi raporda kürekkemiği üzerinde ve çevresinde kızarıklıklar, sol kürekkemiğinin sol tarafında 2 cm büyüklüğünde bir morluk, bileklerin kelepçe takılan yerlerinde kızarıklıklar tespit edildiğini gözlemlemektedir. AİHM, bu yara izlerinin ilgili şahsın gözetimine alınmasından önceye ait olmadığına hiç kimsenin itiraz etmediğini kaydetmektedir.

Hükümet, olay tespit tutanağına dayanarak, bu yara izlerinin ilgili şahsın kendi davranışlarından kaynaklandığını belirtmektedir. Bu belgeye göre, kelepçelenen ilgili şahıs kendini duvarlara vurmuş ve yere atmıştır.

AİHM öncelikle, Hükümetin dayandığı ve başvuranın imzalamadığı bu tutanağın, emniyet müdürlüğü binasında polislerin kontrolü altında bulunan ilgili şahsın hangi koşullarda kendi kendine bu yaralanmaları gerçekleştirdiği konusunda, kısa da olsa, bir açıklama getirmediğini not etmektedir.

AİHM, daha sonra 4 Şubat 2005 günü saat 02.30 sıralarında düzenlenen tıbbi raporun güvenilirliği konusunda ciddi kuşkular duyduğunu belirtmek gereği duymaktadır. Gerçekten de, dosyadan anlaşıldığına göre, iki polis memuru başvuran muayene edilirken yanında bulunmaktadır. Cumhuriyet savcısı tarafından dinlenen doktor, başvuranın Gemlik'te korkulan bir kişi olması ve yerel mafya lideri olarak bilinmesi dolayısıyla polislerin orada bulunmasını kendisinin istediğini ifade etmiştir.

AİHM, burada kurallara uygun olarak düzenlenen bir doktor raporunun, tutuklu kimselere özellikle suçu itiraf ettirmek amacıyla uygulanma riski bulunan kötü muamelenin tespiti ve engellenmesi bakımından temel teminatlardan birini oluşturduğunu hatırlatmaktadır (*Türkiye aleyhine Alkes davası*, n° 3044/04, prg. 39, 16 Şubat 2010). Böylesi bir doktor muayenesi özel olarak, güvenlik güçlerinin ya da başka görevlilerin bulunmadığı bir ortamda sadece tıbbi uzmanların kontrolü altında yapılmalıdır (bakınız İstanbul Protokolü ve ilgili iç hukuk hükümleri).

Bir gözaltı sırasında yapılan sağlık kontrolü için bazı koşullarda güvenlik güçlerinin orada bulunması gerekli görülse bile - ki bu durumda dahi böyle bir ihtiyacın gerçekten var olduğu kanıtlanmalıdır - mevcut davada böyle bir ihtiyacın olmadığı anlaşılmaktadır. Dosya incelendiğinde, başvuranın yalnız kaldıkları takdirde doktor için bir risk teşkil ettiği söylenemez. Aksine, doktorun ifadesine bakıldığında, ilgili şahsın güçlük çıkarmadığı görülmektedir. AİHM, ayrıca Hükümetin güvenliğe bağlı herhangi bir neden ileri sürmediğini not etmektedir.

Bu bağlamda, doktorun, özellikle ilgili şahıs için muayene koşulları ile ilgili (örneğin, muayene sırasında güvenlik güçlerinin orada bulunması, tutukluya eşlik eden kişilerin tutumları ya da muayene eden doktora karşı tehdit içerikli ifadeler gibi; bu bağlamda, bakınız İstanbul Protokolü) ayrıntılı bir rapor kaleme alması gerektiğini hatırlatmak yerinde olacaktır. AİHM ayrıca, Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliği'nin 10 maddesi uyarınca, doktorun kişisel güvenlik endişesini ileri sürerek muayenenin kolluk görevlisinin gözetiminde yapılmasını istediği durumlarda, bu isteğin bir tutanakla belgelendirilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır. Oysa mevcut davada, tıbbi rapor, muayene sırasında kolluk görevlilerinin orada bulunduğuna ve bu bağlamda bir tutanak tutulduğuna dair hiçbir bilgi içermemektedir. Bu bilgi başvuran tarafından verilmiş ve soruşturma sırasında doğrulanmıştır.

Daha sonra, söz konusu raporda belirtilen yara izleri – kürekkemiği üzerinde ve çevresinde kızarıklıklar, sol kürekkemiğinin sol tarafında 2 cm büyüklüğünde bir morluk – ile ilgili olarak AİHM, bu yara izlerinin kendini duvarlara vurma ve yere atma gibi davranışlar ile uyuşup uyuşmadığı konusunda spekülasyon yapmanın gereksiz olduğu kanaatine varmaktadır. Bununla birlikte, bu yara izlerinin meydana gelmesi için makul bir açıklamanın var olduğu kabul edilse bile, AİHM, adli tıp kurumu tarafından 7 Şubat tarihinde gerçekleştirilen sağlık kontrolünde tespit edilen yaralar için makul bir açıklama olmadığını gözlemlemektedir.

Bahsi geçen raporda, sol kürekkemiği bölgesinde 10 x 15 cm boyutunda ray şeklinde birçok morumsu ekimoz tespit edilmiştir. AİHM, sırt kısmındaki bu lezyonların da başvuranın davranışları sonucu meydana geldiğini kabul etmekte zorluk çekmektedir. AİHM'nin kanaatine göre, bu yaralar daha çok ilgili şahsın söylediği gibi sırtına ve beline aldığı darbelerden kaynaklanmaktadır (7 Şubat tarihli tıbbi rapor). Bu yaraların daha önce 4 Şubat tarihinde düzenlenen tıbbi raporda belirtilmediği de ayrı bir gerçektir. Bu durumda, söz konusu izlerin başvuranın Gemlik'teki gözaltı koşullarında meydana gelmediğini söylemek çok zor olacaktır. Ayrıca, ilgili şahsın vücudunda tespit edilen diğer ekimozlar ile aynı niteliği

taşıyan ray şeklindeki ekimozların morumsu renkleri bu izlerin birkaç gün önceye ait olduğunu göstermektedir.

AİHM, buna ek olarak, dosyadaki diğer bazı unsurların da başvuranın anlatımını desteklediğini not etmektedir. Gerçekten de, başvuranla aynı anda gözaltına alınan şüpheli S.Ç. de Gemlik karakolunda kötü muameleye maruz kaldığını ifade etmekte ve gözaltı sonrasında düzenlenen tıbbi raporda ilgili şahsın iddialarını doğrulayan birçok yara izi tespit edildiği görülmektedir.

Başvuran ile eşinin tutumu da ayrıca dikkate alınması gereken unsurlardır. Bu noktada AİHM, hem kocasının gözaltı süresi biter bitmez eşinin ve hem de 7 Şubat tarihli sağlık kontrolü sırasında kötü muameleden bahseden başvuranın yetkililer önünde iddialarını süratle dile getirdiklerini gözlemlemektedir. Her ne kadar ilgili şahsın iddialarını olaydan hemen sonra gerçekleştirilen sağlık kontrolünde dile getirmediğini bilse de, AİHM, bu muayene sırasında iki polis memurunun yanında bulunmasının başvuran üzerinde caydırıcı bir etki yaratmış olabileceği kanaatini taşımaktadır. Bu koşullar altında, AİHM, başvuranın bu muayene sırasında kötü muamele iddialarını dile getirmemekle suçlanamayacağı sonucuna varmaktadır.

Son olarak, adli tıp kurumunun başvuran için travma sonrası stres teşhisi koyamaması konusunda AİHM, tek başına bu tespitin kötü muamele iddialarını çürütemeyeceği kanaatine varmaktadır.

Takdirine sunulan tüm unsurları ve Hükümetin makul bir açıklama getirmemesini dikkate alan AİHM, mevcut davada 7 Şubat tarihinde başvuranın vücudunda tespit edilen ray şeklindeki ekimozların Hükümetin sorumluluğunu taşıdığı bir muameleden kaynaklandığına karar vermektedir.

Bu itibarla AİHM, AİHS'nin 3. maddesinin esas yönüyle ihlal edildiği sonucuna varmaktadır. Başvuranın polislerin kendisine kadın kıyafeti giydirdiği yönündeki iddiaları ile ilgili olarak AİHM, bu konunun ayrıca incelenmesine gerek olmadığı kanaatine varmaktadır.

2. Yürütülen soruşturmaların etkin niteliği hakkında

AİHM, bir kimse polis memurlarınca veya benzer hizmetlerdeki diğer devlet görevlilerince AİHS'nin 3. maddesine aykırı olan ciddi yasadışı muamelelere maruz kaldığını savunulabilir bir şekilde iddia ettiğinde, yetkili makamların, sorumluların kimliklerini belirleyebilecek ve sorumluları cezalandıracak nitelikte “resmi ve etkili bir soruşturma” yürütmesi gerektiğini hatırlatmaktadır(*Assenov ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 102). İşkence ve insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele ve cezaların yasaklanması çok önemli olmakla birlikte, bu tür bir soruşturma gerçekleşmediği takdirde, bu yasaklar uygulamada etkili olmayacak ve bazı durumlarda kamu görevlilerinin neredeyse müeyyidesiz bir şekilde kontrollerine tabi kişilerin haklarını çiğnemeleri mümkün olacaktır (*Fransa aleyhine Caloc davası*, n° 33951/96, prg. 89, CEDH 2000-IX, ve *Batı ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 134).

AİHM, burada sonuç değil, yöntem zorunluluğunun söz konusu olduğunu hatırlatmaktadır. Yetkili makamlar söz konusu olaylarla ilgili delilleri elde etmek amacıyla elindeki bütün makul tedbirleri almalıdır. Zira yaraların nedenini veya sorumlularını ortaya koyacak nitelikte bir soruşturma yapılmadığı takdirde, bu normlar yerine getirilmemiş olacaktır (*Batı ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 134).

Mevcut davada AİHM, Bursa Cumhuriyet Savcısı'nın başvuranı dinledikten sonra kendisini *yer bakımından* yetkisiz ilan ettiğini ve dosyayı Gemlik Cumhuriyet Savcısı'na gönderdiğini not etmektedir. Gemlik Cumhuriyet Savcısı bir soruşturma başlatmış ve başvuranın iddialarını teyit etmek amacıyla birtakım hukuki işlemler gerçekleştirmiştir. Savcı soruşturma sonunda, kötü muamele iddialarının doğrulanmadığını kaydetmiş ve başvuranın 4 Şubat tarihinde vücudunda tespit edilen yaraları kendi kendine yaptığı sonucuna varmıştır.

Takipsizlik kararını okuduktan sonra AİHM, soruşturma ile görevlendirilen savcının, başvuranın vücudunda tespit edilen yaraların olay tespit tutanağı ve polislerin ifadesinde anlatılanlar ile uyuşup uyuşmadığını gerçek anlamda sorgulamadığı kanaatine varmaktadır. Gerçekten de, savcı ray şeklinde morumsu ekimozların tespit edildiği 7 Şubat tarihli tıbbi raporu hiçbir surette dikkate almamıştır. Her ne kadar bu muayene başvuranın Bursa Emniyet Müdürlüğü'ne sevkinden birkaç gün sonra gerçekleştirilmiş olsa da, başvuranın 4 Şubat tarihli tıbbi raporun güvenilirliğine itirazını ve şüpheli S.Ç.'nin de Gemlik'te kötü muameleye maruz kaldığı yönündeki iddialarını göz önünde bulundurarak, savcının, raporda belirtilen yaraları niteliği bakımından dikkate almasını gerekirdi. Bu son noktada AİHM, savcılığın nasıl takipsizlik kararı aldığının hızlı bir şekilde altını çizmek istemektedir: gerçekten de savcı, gözaltı süresi bittikten sonra düzenlenen tıbbi raporda S.Ç.'nin vücudunda yara izleri tespit edildiği halde, özellikle S.Ç.'nin kötü muamele için suç duyurusunda bulunmadığını ve gözaltı öncesi ve sonrası raporların bu yönde hiçbir işaret taşımadığını öne çıkarmak için büyük çaba sarf etmiştir.

AİHM'nin kanaatine göre, kötü muamele uygulandığını düşündürecek birçok işaret bulunduğu halde, Cumhuriyet savcısı, dosyadaki bütün unsurları gereği gibi dikkate almamıştır.

Sonuç olarak AİHM, başvuranın iddiaları çerçevesinde Gemlik Cumhuriyet Savcısı tarafından yürütülen soruşturmanın yeteri kadar ileri götürülmediği kanaatine varmaktadır. Dolayısıyla, AİHS'nin 3. maddesi usul yönüyle ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 6. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

AİHS'nin 6. maddesine atıfta bulunan başvuran, ağır ceza mahkemesi başkanının kararında gerekçe eksikliği bulunduğundan şikâyetçi olmaktadır.

AİHM, bu şikâyeti incelemiştir. Elindeki tüm unsurları dikkate alan AİHM, dile getirilen iddialar üzerinde sahip olduğu yetki ölçüsünde, AİHS'nin güvence altına aldığı hak ve özgürlükler kapsamında herhangi bir ihlal göremediğini kaydetmektedir. Bunun sonucunda, başvurunun bu bölümü AİHS'nin 35. maddesinin 4. paragrafı uyarınca reddedilmelidir.

III. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Manevitazminat

Başvuran, manevi tazminat başlığı altında 20.000 Euro talep etmektedir.

Hükümet, bu tutara itiraz etmektedir.

AIHM, manevi tazminat olarak başvurana 15.600 Euro ödenmesinin uygun olacağı kanaatine varmaktadır.

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran, ayrıca ulusal mahkemeler önünde görülen yargılama masraf ve giderleri için 4.000 TL ve mevcut başvuru çerçevesinde ödediği tercüme masrafları için 175 Euro talep etmektedir. Kanıt belgesi olarak başvuran, bir avukat ücret sözleşmesi ile tercüme masraflarına ilişkin bir makbuz sunmaktadır.

Hükümet, bu taleplere itiraz etmektedir.

AIHM'nin yerleşik içtihadına göre, bir başvuran gerçekliğini ve gerekliliğini kanıtladığı makul miktarlardaki yargı giderlerini elde edebilir.

AIHM, mevcut davada, elindeki belgeleri ve içtihadını dikkate alarak, tüm yargılama masraf ve giderleri için başvurana 1.500 Euro ödenmesinin makul olacağı kanaatine varmaktadır.

C. Gecikme faizi

AIHM, gecikme faizinin Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklenerek belirlenmesini uygun görmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AIHM,

1.Oyçokluğuyla, AIHS'nin 3. maddesi hakkındaki şikayetin *kabuledilebilirolduğuna*;

2. Oybirliğiyle, başvurunun kalan kısmının *kabuledilemez olduğuna*;

3. Oybirliğiyle, AIHS'nin 3. maddesinin esas ve usul bakımından *ihlal edildiğine*;

4.Oybirliğiyle,

a) AIHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden TL'ye çevrilmek üzere, Savunmacı Devlet tarafından başvurana 15.600 (on beş bin altı yüz) Euro manevi tazminat ve yargılama giderleri için 1.500 (bin beş yüz) Euro *ödenmesine*;

b) yukarıda belirtilen sürenin sona erdiği tarihten ödemenin yapılmasına kadar geçen süre için, sözkonusu meblağlara, Avrupa Merkez Bankası'nın anılan dönem için geçerli olan marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklemek suretiyle belirlenecek basit faiz *uygulanmasına*;

5. Oybirliğiyle, adil tatmine ilişkin *diğer taleplerin reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 17 Ocak 2012 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Mevcut karar ekinde AİHS'nin 45/2 ve İçtüzüğün 74/2 maddesine uygun olarak Yargıç Raimondi'nin ayrı oy görüşü yer almaktadır.